

Nikica Petrak

Baladica

va, tu, leggera e piana

U noći, u tišini,
ti čitaš list nezapisan:
kuda ste, gdje ste nestali
vi ukleti sati

U noći, u tišini,
sabran kao nad poviješću,
gdje trag duha vrijedi
ko svet i prastar kamen –

o svi vi što ste željeli
ne pitam vaše tijelo
ni vaše kosti gdje su sad
nit grade što ni podupiru

pitam tek gdje je ono
što je na život tjeralo
pepeo što se uvrnuo
od davno zapaljenih vatri

postoji li nit što je vodila
od prvog do tebe
gdje li je to mjesto
na kom se s pepelom sabire

*"o misli uzalud rečene
o srca uzalud raspeta"*

zorom je rosna paučina
kraj ceste kojom idem
lijepa

Put u šumu

koja se rođena sporost
pretvara u pjevanje

kao mazga kad krene nizbrdo
i nitko je ne može odvratiti

bože otkud mi ta tvrdoglavost
da kazujem
a odavno se dokazalo

ja ljubim krepku muziku
kad puca zvuk na zvuk

ili bez duše mogu izgovoriti:

"plavo, plavo, od neba plavije,
duboka vas čeka smrt u vašim zavjetima,
na življenje ste se kladili bez pitanja
a niste znali tko je dao pravila."

Ali to samo vjetar u suhe ljuške dira;
treba na put.

U nekoj šumi u nekom kraju
već dugo živi starica
i prede svoju nit a nitko više
ne dolazi da upita.

"evo me, tu sam, dolazim već dugo,
od onih luda što sve su izgubile,
pa ipak, o pomoći dršće mi središte
ko nikad prije

majko majko, koliko još dugo,
evo me, tu sam, spreman, sud je tvoj,
daj milost, daj nemilost, treba li da nestanem
majko majko, spreman sam da se sutra rodim."

Senilnost

ex tempore, na stari Yeatsov motiv

Bog ti je dao što si htio:
u zimi krov i čašu čaja,
obitelj, mačka, toplu peć,
i povrh briga zid pun knjiga,
a ponekad i poeziju;
pa, ko Japanac možeš sada
motrit gdje drhti snijeg na grani
i nosnicama udisati
svježinu večeri i jutra.

Al što će sve to kad se zbililo
da dobro shvatio si svijet,
kad od toga iskustva mučnog
ne poznaš više svoju bit,
ne možeš više biti čist,
i teško da ćeš više znati
sa nevinim užitkom primit
i s nevinim užitkom dati.

I tako, sve će stat u zimi.
Sad shvatili smo gdje je kvaka.
Od srca, naravno, ni znaka,
a ponad sveg je legla sjena.
I buniš se i hoćeš tako
obrnut sve nabolje, ali
kako ćeš, kako, kad to ne ide,
kad možeš samo njakat glasno:
za bitnu mijenu već je kasno.

Stablo u koje je udario grom

Do pola ga je spalio, a od pola nije.

Do pola će biti ružan i sakat,
a od pola, neka.
Ne može se zauvijek sačuvati ljepota.

Pola ptice je otišlo u strahu, pola još ostalo,
i sad se čeka.

Treba se tu još mnogo toga dogoditi,
zacijeliti moraju rascijepljena mjesta,
otpasti moraju izgorjele grane.
Obrast će sve u mahovinu, gube i gljive.

I bit će jednog dana kao da ga je nebeski vrtlar,
noseći s vjetrom pelud, perje, sjemenke i prašinu,
u vedar i zlatni dan napokon dotjerao
do nekog novog prvotnog oblika:
preko rana još malo bršljana.

Ispadanje iz povijesti

Wer jetzt, irgendwo in der Welt...

Sad što se sad u svijetu zbiva
- bez mene biva,

i onaj, tko sad nekud krene,
lako mu: ide bez mene.

Cijeli mu svemir kao kod kuće:
sebe za sobom još ne vuče.

Na neki novi put će stati,
tko će ga znati.

Vid mu sve širi, kroz zavjese dimne
vjetar mu prši,

a ja, bez zloće, sad sin sljepoće,
ne vidim, slijep sam, lijep sam, hoće
samo još drveni slijepac,
samo još Goethe,
samo još dijete,
svijetu
pjevati himne.